

L'origen del mal

Títol original: *L'origine du mal* **Direcció i guió:** Sébastien **País:** França **Durada:** 123 min
Any: 2022 **Gènere:** Thriller **Interpretació:** Laure Calamy, Doria Tillier, Dominique Blanc, Jacques Weber, Suzanne Clément, Céleste Brunnquell, Véronique Ruggia Saura **Música:** Philippe Braut, Pierre Lapointe **Fotografia:** Romain Carcanade **Distribuïdora:** Vercine
Estrena a Espanya: 07/07/2023

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en català

SINOPSI

La gelosia i l'amargor trenquen la família de la Stéphane, que s'inventa una vida completament diferent per impressionar l'home ric i les dones al seu voltant, que la socaven. (FilmAffinity)

CRÍTICA

01/09/2022 - VENÈCIA 2022: Laure Calamy intenta unir-se a una família de Trumps francesos en la peça de suspens rococó de Sébastien Marnier

Encara que en general hagi augmentat el nombre de pel·lícules de gènere que participen als festivals, algunes molt elevades i artístiques, l'aparició d'una no deixa de resultar positiva, i en aquesta ocasió es tracta d'un thriller de segona i vulgar que t'atrapa, et desarma i t'anul·la les facultats crítiques. **L'origen del mal**, de **Sébastien Marnier**, sembla la típica pel·lícula que un podria veure a la televisió mig adormit a la nit abans que existís l'*streaming*, potser després d'haver-se perdut els primers 15 minuts, fet que l'obligaria a romandre enganxat a la pantalla fins al final, esforçant-se que no se li tanquessin les parpelles. Dit amb paraules menys aduladores, sembla el tipus d'entreteniment ràpid, poc exigent i d'estar per casa que podria fer que s'esfumessin un parell d'hores d'un vol de llarga distància.

Tornant a la secció de cinema de gènere i consum fàcil creada expressament al Festival de Cinema de Venècia, aquesta vegada anomenada Orizzonti Extra després que *La última lección* participés a Sconfini, podríem dir que **L'origen del mal** és un "thriller escumós", i mentre Hitchcock i (posteriorment) François Ozon s'especialitzarien en aquest tipus de cinema, el treball de Marnier no supera del tot la naturalesa conflictiva d'aquesta categoria. Un altre element que té en comú amb altres thrillers francesos és una actitud força despreocupada cap al pastitx i les referències, fins al punt que costa distingir entre un robatori menor i un robatori descarat; el guió es correspon sospitosament amb diversos elements estilístics i estructurals de *Puñales por la espalda*, de Rian Johnson, encara que el traç més cruel i antihumanista que acaba donant Marnier acaba deixant-nos un regust més durador.

Laure Calamy, una de les actrius franceses més brillants del moment, interpreta l'esmunyedissa Stéphane, que treballa en una planta de processament de peix i aspira a ascendir professionalment. En els primers compassos de la trama, que convé no esbudellar del tot als futurs espectadors, la protagonista alterna entre la cura de la seva xicota (**Suzanne Clément**), que és a la presó i és inestable, i les cauteloses incursions en la seva recent descoberta família biològica, després de descobrir la identitat del seu pare al principi del metratge. En un afortunat cop de sort, el Serge (**Jacques Weber**), el patriarca, és un magnat immobiliari local amb una cadena d'hotels que també porta el seu nom (un sent llavors com Marnier et dona un cop de colze còmplice a la panxa, i de fet només falta un colze en 3D sortint de la pantalla del cinema); de fet ell i la Stéphane es coneixen en allò que sembla un club de golf.

Un cop a la seva imponent residència de nou-ric, la Stéphane ha d'afrontar el gèlid moment d'interactuar amb la filla del Serge, la Gorge (**Doria Tillier**), que es va apoderant progressivament de l'imperi del seu pare i diu a la cara a la Stéphane: "Aquí no ets benvinguda", però també amb la seva vanitosa i altiva parella (**Dominique Blanc**). El gir desenfadat de Blanc ajuda a fer que el seu personatge es converteixi en un punt d'inflexió tant com la Stéphane, desbaratant l'arquetip sexista de "caçafortunes" i reblant el clau en la idea de com aprofitar-se alegrement dels fastigosament rics.

Titular la pel·lícula **L'origen del mal** és un estratagema poc convincent: ens demana que desenvolupem una postura moral a partir de la qual veure els personatges, quan el que veiem davant nostre és quelcom òbviament pessimista sobre la naturalesa humana. A mesura que anem coneixent les motivacions de la Stéphane, i malgrat els considerables esforços de Calamy, la caracterització tal com està escrita no permet gaire marge de maniobra sobre els seus volàtils canvis d'opinió, i per tant convèncer-nos-en. Marnier vol fer una cosa semblant a *La Cérémonie* de Chabrol, però hi afegeix endolcidor quan el que de veritat fa falta és arsènic.

David Katz – cineuropa.org